

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **T. A. K.**, nar. ..., státní příslušnost Libye, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2014, č. j. CPR-14575-3/ČJ-2013-930310-V231,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 28. 2. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 3. 3. 2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 18. 2. 2014, č. j. CPR-14575-3/ČJ-2013-930310-V231, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno (dále jen správní orgán prvního stupně)

ze dne 30. 9. 2013, č. j. KRPB-217648/ČJ-2013-060026-SV, a ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců, neboť se cizinec zdržoval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, ani bez platného povolení k pobytu. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 15 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Odvolací správní orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku napadeného rozhodnutí změnil tak, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla změněna na délku 3 měsíců.

Žalobce namítal, že pokud žalovaná v rámci odvolacího řízení rozšířila předmět řízení o zneužití víza a obcházení právních předpisů České republiky, případně o předchozí trestnou činnost, jde o nezákonný postup, protože v rámci řízení u správního orgánu prvního stupně byl předmět řízení vymezen jinak, a žalovaná tak rozhodla o předmětu řízení, o němž nebylo zahájeno řízení. Předmět řízení byl skutkově vymezen jako pobyt bez oprávnění nejméně dne 4. 9. 2013 a pouze tomuto jednání musí odpovídat správní opatření a jeho důsledky. Žalobce má za to, že nezpůsobuje žádnou hrozbu veřejnému pořádku, proto není nutné uplatňovat správní opatření v podobě správního vyhoštění. Namítal, že správní orgán nedostatečně zkoumal proporcionalitu mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho dopady. Žalovaná se pokusila tento nedostatek odstranit a posoudit tak důvody pro vydání rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadům, učinila tak však způsobem, který přesahoval rámec vymezeného předmětu řízení, když jako důvody pro vydání rozhodnutí uvedla okolnosti, které v původním řízení nebyly zohledněny a pramení z dokladů, které nebyly podkladem pro rozhodnutí a k nimž se žalobce nemohl vyjádřit (zejména k rozsudku Městského soudu v Brně sp. zn. 89T 127/2007).

Z uvedených důvodů považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 3. 2014 uvedla, že předmět řízení nebyl rozšířen o žádné nové skutečnosti týkající se protiprávního jednání žalobce, než pro které bylo řízení zahájeno. V napadeném rozhodnutí žalovaná pouze uvedla skutečnosti, které vyplynuly ze spisového materiálu a z informačního systému Policie ČR (že v jednání žalobce, který požádal o vydání schengenského víza Zastupitelský úřad Maltské republiky, ačkoli věděl, že jeho pobyt bude realizovat převážně na území ČR, lze spatřovat zneužití víza a obcházení právních předpisů), k tomuto jednání však v napadeném rozhodnutí v žádném případě nepřihlížela. Naopak žalovaná přihlížela k dobrovolnému dostavení se žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně, nepopírání jeho protiprávního jednání a ochotě uhradit náklady řízení.

Tyto okolnosti byly důvodem pro změnu výroku prvostupňového rozhodnutí. K námitce, že žalobce nezpůsobuje žádnou hrozbu veřejnému pořádku, žalovaná uvedla, že žalobci nebylo správním vyhoštění uloženo pro narušení veřejného pořádku, a proto nebyla povinna hodnotit protiprávní jednání žalobce z tohoto hlediska. Žalovaná uvedla, že splnila nezbytnost porovnávat na jedné straně zájem státu na tom, aby se cizinec dotčený správním vyhoštěním na území nezdržoval, a na druhé straně zásah so soukromého nebo rodinného života cizince, a stále má za to, že správním vyhoštěním žalobce z území na dobu pouhých 3 měsíců nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Co se týče rozsudku Městského soudu v Brně sp. zn. 89T 127/2007, žalovaná uvedla, že informace o tomto rozsudku jsou obsaženy ve výpisu z Cizineckého informačního systému, který byl součástí spisového materiálu a s nímž byl žalobce seznámen. Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by žalovaná jednání, pro které byl trestní rozsudek vydán, jakýmkoliv způsobem zohledňovala a přičítala žalobci k tíži. Žalovaná popřela, že by v rámci odvolacího řízení byl rozšířen předmět řízení o zneužití víza a obcházení právních předpisů ČR. Stále se jedná o pobyt bez oprávnění s tím, že žalovaná pouze podrobně vysvětlila důvody, v čem spatřuje protiprávní jednání cizince. Rovněž není pravda, že by odvolací orgán rozšířil předmět řízení o předchozí trestnou činnost žalobce.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu žalovaná neshledala pochybení, navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Pokud se týká žalobcem namítaného údajného rozšíření předmětu řízení o zneužití víza, obcházení právních předpisů ČR, případně o předchozí trestnou činnost, což považuje za nezákonný postup, když v rámci řízení u orgánu I. stupně byl vymezen tak, že šlo o pobyt bez oprávnění nejmeně dne 4.9.2013, čímž byl skutkově a právně vymezen předmět řízení, uvedenou námitku soud neshledává důvodnou. Správnímu opatření v podobě správního vyhoštění odpovídá žalobcův pobyt bez oprávnění, tj. bez víza či jiného povolení k pobytu v době od 1.9. do 4.9.2013, jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 30.9.2013. Konečně i v tomto rozhodnutí správní orgán I. stupně poukazuje na přestupky, jichž se žalobce dopouštěl v době předchozích pobytů na území ČR a poukázal na to, že i toto nedodržování platného právního řádu znamená nemožnost požívat plné ochrany státu, tj. České republiky. Okolnosti stran získání víza ke vstupu do schengenského prostoru 3.6.2013 na mezinárodním letišti na Maltě a okamžitý transfer do Vídně a následně ihned do ČR, kde se ocitl 4.6.2013 samo o sobě svědčí o tom, že úmyslem žadatele o vízum nebyl jeho pobyt na Maltě, nýbrž v České republice, ale správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil, zabýval se pouze dobou nelegálního pobytu žalobce na území ČR od 1.9.2013 do 4.9.2013 s tím, že zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu nedává možnost správní úvahy ohledně toho, zda se cizinec protiprávního jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti.

Žalobce se totiž domníval, že pokud má uděleno vízum na 90 dnů a vstoupí do schengenského prostoru v daném případě 3.6.2013 uvedeného vízum je platné do 3.9.2013.

Žalovaná v rámci odvolacího řízení získala z informačních systémů získala informace týkající se pobytu žalobce v předchozích obdobích, poukázala na pobyt žalobce na území ČR, který získal víza k pobytu v schengenském prostoru na území státu, který vízum udělil, ale tento pobyt v tomto státě pak nerealizoval, nýbrž v jiném členském státě a získala z informačních systémů záznam o trestné činnosti žalobce při dřívějších pobytech na území ČR. Jak však vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, tato zjištění nebyla přičtena k tíži žalobci, neboť dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie snížila z původních šesti měsíců na délku tří měsíců.

Námítka, že proporcionalita mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho dopady správní orgán zkoumal nedostatečně, rovněž není důvodná. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč správní vyhoštění nebude způsobovat závažný dopad do rodinného a soukromého života vyhošťovaného, když poukázal na to, že nemocná matka upoutána na vozíku má v ČR další dvě děti s rodinami, které mají trvalý pobyt na území ČR a mohou se o matku postarat stejně jako žalobce, který naopak svůj rodinný a soukromý život má v Libyi, kde má manželku, děti, rodinný dům, provozuje restauraci apod. Soud nedospěl k závěru, že proporcionalita byla správním orgánem zdůvodněna nepřezkoumatelně, ba naopak správní orgán I. stupně se podrobně zabýval rodinnou situací žalobce, jeho matky a i jeho sourozenců trvale bydlících na území ČR. Pokud v odvolacím řízení došlo ke snížení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na tři měsíce, pak již vůbec není důvodné namítat, že tato doba není proporcionální ve vztahu k délce nelegálního pobytu na území ČR a dopadu na soukromý a rodinný život žalobce.

Soud uzavírá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců z důvodů nelegálního pobytu na území ČR v období od 1.9.2013 do 4.9.2013 a pokud byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce tří měsíců, jde o dobu přiměřenou uvedenému neoprávněnému pobývání na území ČR bez víza s dostatečným přihlédnutím k dopadu tohoto správního vyhoštění na rodinné a soukromé poměry žalobce. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 30.9.2013, č.j. KRPB-217648/ČJ-2013-060026-SV ve spojení s rozhodnutím žalované ze dne 18.2.2014, č.j. CPR-14575-3/ČJ-2013-930310-V231 v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová